

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

08 februarie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:
Președinte - Ursache Petru,
judecători - Timofti Vladimir și Alerguș Constantin,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Chiriac Igor în numele inculpatului Bînzari Vadim, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 14 septembrie 2016, în cauza penală privindu-l pe

Bînzari Vadim Xxx, născut la xxx, originar din s. xxx, r-nul xxx, domiciliat în or. xxx, str. xxx.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. 18.04.2016 - 21.06.2016 (prima instanță);
2. 12.07.2016 - 14.09.2016 (instanța de apel);
3. 29.11.2016 - 08.02.2017 (instanța de recurs ordinar).

Asupra admisibilității recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Fălești din 21 iunie 2016, în procedura prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, Bînzari Vadim a fost recunoscut vinovat de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), e) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsă cu închisoare pe un termen de 3 ani și 8 luni, fără amendă.

Potrivit art.90 Cod penal, executarea pedepsei sub formă de închisoare s-a suspendat condiționat, fixîndu-i lui Bînzari Vadim Xxx o perioadă de probațiune de 4 (patru) ani.

1.1. Prin aceeași sentință a fost condamnat și Fussa Ilie, hotărîrea în privința căruia cu recurs ordinar în prezent nu se contestă.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat că, inculpatul Bînzari Vadim Xxx, la data de 06 iulie 2013, aproximativ în jurul orelor 01.00 min., prin înțelegere prealabilă cu Fussa Ilie Xxx și o persoană neidentificată, aflîndu-se pe strada Pieții din orașul Fălești, în apropierea magazinului de materiale de construcții „Status”, l-a lovit cu pumnul în față pe partea vătămată Rîbițhii Grigori Xxx, pricinuindu-i ultimului dureri fizice, după care a sustras de la acesta un telefon de model „Nokya 5800

Espresmuzic” la prețul 2.500 de lei, un telefon de model „Nokya E-51” la prețul de 3.500 lei și un lăntișor de argint, cu greutatea de 6 grame la prețul de 1.200 lei, căuzând astfel părții vătămate Rîbițchi Grigori Xxx un prejudiciu material în mărime de 7.200 lei.

3. Sentința menționată a fost atacată cu apel de către procurorul în Procuratura raionului Fălești, Burlacu Dorin, motivul invocat fiind ilegalitatea sentinței în latura individualizării pedepsei. Prin apelul declarat apelantul a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care cet. Bînzari Vadim să fie recunoscut culpabil în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit.b) și e) Cod penal și să fie stabilită față de el în baza acestui articol o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis. Măsura preventivă, obligarea de a nu părăsi țara, s-a solicitat de înlocuit cu arestul preventiv pe un termen de 30 zile, cu luarea sub strajă a inculpatului imediat din sala de judecată.

În motivarea apelului procurorul a invocat faptul, că instanța de judecată la individualizarea pedepsei eronat a reținut, că inculpatul Bînzari Vadim la momentul comiterii infracțiunii avea antecedente penale stinse. Menționînd faptul, că sentința judecătorească din 21 iunie 2013 a intrat în vigoare la data de 06 iulie 2013, conform răspunsului oficial prezentat de către Oficiu de Probațiune Fălești, anexat la cauza penală, iar la data de 06 iulie 2013 inculpatul Bînzari Vadim Xxx a comis cu intenție o altă infracțiune gravă, prevăzută de art.187 alin. (2) lit.b) și e) Cod penal. Iar potrivit art. 90 alin. (4) Cod penal, persoanelor care au săvîrșit infracțiuni deosebit de grave și excepțional de grave, precum și în cazul recidivei, condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei nu se aplică. Apelantul a considerat, că anume în această ordine de idei au fost admise abateri de către instanța de judecată de la prevederile art.34, 61, 75, 82, 111, 112 Cod penal, din motivul, că acele criterii și circumstanțe la care face referire instanța de judecată sunt insuficiente pentru neaplicarea în privința inculpatului Bînzari Vadim Xxx a unei pedepse reale cu închisoarea.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 14 septembrie 2016, a fost admis apelul procurorului în Procuratura raionului Fălești, Burlacu Dorin, casată sentința în privința acestuia și emisă o hotărîre nouă după cum urmează:

Bînzari Vadim Xxx a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b) și e) Cod penal și în baza acestei legi cu aplicarea art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, și a fost stabilită pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani și 4 luni fără amendă, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

A fost aplicată față de Bînzari Vadim măsura preventivă sub formă de arest preventiv cu arestarea lui din sala de ședință.

4.1. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a menționat că, prezenta cauză a fost judecată de către instanța de fond în temeiul art.364¹ Cod de procedură penală, adică în baza probelor administrate la faza urmăririi penale, acceptate de către inculpat în

corespundere cu alin. (3) a normei vizate, prin cererea depusă pînă la începerea cercetării judecătorești, potrivit căreia el a recunoscut în totalitate fapta indicată în rechizitoriu.

Respectiv, chestionîndu-l sub jurămînt în ce privește recunoașterea bazei probante administrate pe caz și a faptelor reținute în rechizitoriu, instanța în corespundere cu art. 364¹ alin. (4) Cod de procedură penală, prin încheierea protocolară i-a admis cererea pe motiv că din probele administrate, rezultă că fapta îi este stabilită, iar în cauză sunt suficiente date cu privire la personalitatea sa, ce ar permite stabilirea corectă a pedepsei penale, după care a recurs la interogarea inculpatului potrivit regulilor de audiere a martorului, efectuînd cercetarea nemijlocită a bazei probante administrate pe caz, cu expunerea ei detaliată în conținutul procesului-verbal al ședinței de judecată și în sentința adoptată.

Atît la faza urmăririi penale, cît și în instanța de fond și cea de apel inculpatul Bînzari Vadim a recunoscut fapta săvîrșită, depunînd sub jurămînt declarații consecvente referitor la cele comise, acestea coroborînd întru tot cu restul probelor administrate pe caz.

Instanța de apel a menționat că probele verbale, coroborează întru tot cu cele material-scrise administrate pe caz, cărora instanța de fond le-a dat o apreciere obiectivă în corespundere cu prevederile art. 100-101 Cod de procedură penală, detaliat expunîndu-le în conținutul sentinței de condamnare, fapt pentru care expunerea lor repetată rămîne a fi inutilă.

Prin urmare, instanța de apel a conchis că prima instanță în baza probelor administrate pe caz, corect a concluzionat ca fiind dovedită vinovăția inculpatului Bînzari Vadim în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit.b), e) Cod penal, cu indicii de calificare: „*sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvîrșit de două sau mai multe persoane, cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei ori cu amenințarea aplicării unei asemenea violențe*”, fapt ce și-a găsit deplină confirmare în ședința de judecată.

Instanța de apel a menționat că necățînd la faptul, că instanța de fond corect a calificat acțiunile inculpatului, sentința în cauză urmînd a fi casată, deoarece pedeapsa aplicată inculpatului nu corespunde criteriilor generale de individualizare a pedepsei.

Conform prevederilor art.61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrîngere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului și respectiv la rîndul său are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvîrșirii de noi infracțiuni atît din partea condamnaților, cît și a altor persoane. Totodată, conform prevederilor art.75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvîrșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvîrșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de

condițiile de viață ale familiei acestuia. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

La acest capitol, instanța de apel a menționat, că suspendarea executării pedepsei sub formă de închisoare stabilite lui Bînzari Vadim, nu poate fi susținută de instanța de apel deoarece această suspendare contravine criteriilor de individualizare a pedepsei consfințite în art.61 alin. (2) Cod penal, precum și criteriilor generale de individualizare a pedepsei prevăzute de art.75 Cod penal.

Potrivit prevederilor art. 90 alin. (1) Cod penal, dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicînd numai decît în hotărîre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și termenul de probă.

Din conținutul normei sus citate, instanța de judecată este în drept de a dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei, în situația în care acțiunile inculpatului întrunesc un șir de condiții care caracterizează inculpatul drept o persoană ce poate fi corectată fără executarea reală a pedepsei sub formă de închisoare, iar din conținutul normei penale indicate mai sus aceste condiții se referă în special la circumstanțele cauzei precum și la persoana celui vinovat.

Instanța de fond în sentința adoptată a constatat, că inculpatul anterior a mai fost condamnat prin sentința Judecătorei Fălești din 21.06.2013, pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 42 alin. (4), art. 361 alin. (1) și art. 361 alin. (1) Cod penal, însă nu a reținut-o la individualizarea pedepsei, întrucît la momentul comiterii infracțiunii aceasta nu era în vigoare.

Totodată prima instanță a constatat, că la moment în privința lui Bînzari Vadim pentru comiterea de către acesta a infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit.b) și e) Cod penal este echitabil de aplicat o pedeapsă cu închisoare, dar avînd în vedere că infracțiunea comisă este una din categoria celor grave, inculpatul are un domiciliu stabil, nu se află la evidența medicului narcolog sau psihiatru, anterior a comis infracțiuni, este fără antecedente penale și a reparat părții vătămate prejudiciul material, a ajuns la concluzia de a aplica în privința acestuia prevederile art. 90 Cod penal.

Instanța de apel nu a susținut această poziție aleasă de prima instanță, deoarece personalitatea inculpatului nu poate fi caracterizată drept una care poate fi corectată fără a executa real pedeapsa închisorii, cu atît mai mult, că acțiunile lui Bînzari Vadim în cazul dat se referă la categoria de infracțiuni periculoase pentru întreaga societate și nu este echitabil de a suspenda în cazul dat executarea pedepsei, deoarece suspendînd executarea pedepsei pentru astfel de infracțiuni, nu poate fi atins scopul de corectare a

inculpatului și nici scopul de prevenire în comiterea infracțiunilor atât din partea inculpatului cât și altor persoane.

După cum se stabilește din materialele cauzei și sentința primei instanțe, acțiunile lui Bînzari Vadim au fost calificate în baza art. 187 alin. (2) lit.b) și e) Cod penal, care potrivit art. 16 alin. (4) Cod penal se consideră drept infracțiune gravă. În această situație, instanța de apel a menționat la fel și categoria de pedeapsă prevăzută pentru infracțiunea dată și anume pedeapsa închisorii.

La fel din materiale cauzei se stabilește, că inculpatul Bînzari Vadim cunoscînd că în privința sa există deja o sentință de condamnare, n-a mers pe calea corijării și a săvîrșit din nou o infracțiune cu intenție. În opinia instanței de apel prima instanță neîntemeiat a ajuns la concluzia privind suspendarea condiționată a executării pedepsei sub formă de închisoare stabilite lui Bînzari Vadim, deoarece el nu mai poate fi corectat fără a executa real pedeapsa închisorii.

La fel, instanța de apel a ținut să menționeze și de faptul, că după intentarea cauzei penale, inculpatul Bînzari Vadim părăsește teritoriul RM și comite o altă infracțiune după hotarele RM. În acest sens instanța a ținut cont de prevederile alin. (4) art.34 Cod penal, care exclude starea de recidivă a lui Bînzari Vadim, deoarece hotărîrea pronunțată în străinătate nu a fost recunoscută de instanța de judecată a RM, însă este o caracteristică negativă a ultimului, care încă odată impune necesitatea executării reale a pedepsei sub formă de închisoare și fără aplicarea art.90 CP RM.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către avocatul Chiriac Igor în numele inculpatului Bînzari Vadim, prin care indicînd temeiurile prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală și art. 6 CEDO, a solicitat casarea totală a acesteia, cu menținerea sentinței primei instanțe.

În motivarea cererii de recurs recurentul a indicat următoarele motive :

- recurentul consideră că instanța de apel a aplicat o pedeapsă individualizată făcînd o interpretare eronată a prevederilor art.90 CP;

- recurentul nu este de acord cu această poziție a instanței de apel deoarece din materialele dosarului penal este de conceput că pe aceiași cauză penală au fost atrase la răspundere penală în baza art. 187 alin. (2) lit b) și e) Cod penal în total două persoane și anume Bînzari V. împreună cu Fussa Ilie. Împotriva lui Fussa Ilie pedeapsa sub formă de închisoare a fost suspendată condiționat în temeiul art. 90 Cod penal;

- recurentul a menționat că ar fi inechitabil de a suspenda executarea pedepsei în privința doar a unui inculpat și în același timp a considera că pentru aceiași faptă nu poate fi suspendată executarea pedepsei în privința unui coautor doar pe motiv că infracțiunea face parte din categoria celor periculoase pentru întreaga societate;

- instanța de apel făcînd referire la persoana inculpatului a indicat că inculpatul Bînzari V. cunoscînd că în privința sa există deja o sentință de condamnare, n-a mers pe calea corijării și a săvîrșit din nou o infracțiune cu intenție și în asemenea situație instanța de apel a concluzionat că prima instanță neîntemeiat a ajuns la concluzia privind

suspendarea condiționată a executării pedepsei sub formă de închisoare stabilite lui Bînzari V. deoarece el nu mai poate fi corectat fără a executa real pedeapsa închisorii;

- nu putem fi de acord cu poziția instanței de apel deoarece s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale (art. 427 alin. (1) pct. 10 CPP);

- nu poate fi recunoscută drept circumstanță agravantă săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată, dacă antecedentele penale au fost stinse sau anulate sau dacă legea a decriminalizat acțiunea comisă în trecut. Această poziție este susținută și prin pct. 9 din Hotărîrea Plenului CSJ „Cu privire la unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei penale”;

- recurentul a specificat că V. Bînzari nu a fost condamnat pentru infracțiuni similare, la momentul condamnării cet. Bînzari V. în baza art. 187 alin. (2) lit. b) și e) CP ultimul și-a înspășit pedeapsa stabilită prin sentința Judecătorei Fălești din 21.06.2013 avînd antecedentele penale stinse pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 42 alin. (4), art. 361 CP;

- instanța de apel făcînd trimitere la personalitatea inculpatului V. Bînzari a menționat că după intentarea cauzei penale inculpatul a părăsit teritoriul RM și a comis o altă infracțiune după hotarele RM. Cu toate că instanța a ținut cont de prevederile alin. (4) art. 34 CP RM excluzînd recidiva lui V. Bînzari, deoarece hotărîrea pronunțată în străinătate nu a fost recunoscută de instanța de judecată a RM, în același timp indică că aceasta este o caracteristică negativă a ultimului, care încă o dată impune necesitatea executării reale a pedepsei sub formă de închisoare, fără aplicarea art. 90 CP, fapt cu care recurentul nu este de acord;

- instanța de apel nici nu a indicat măcar ce faptă penală a comis inculpatul peste hotare, dacă această faptă este sau nu recunoscută de legea penală a R. Moldova ca infracțiune. Aceasta formulare de ordin general face neclară decizia Curții de Apel Bălți din 14.09.2016. Potrivit jurisprudenței CEDO motivarea unei hotărâri de judecată nu este o problemă de volum, ci una de esență, de conținut, aceasta trebuind să fie clară, concisă și concretă, în concordanță cu actele de la dosar. Înalta Curte a mai statuat că motivarea hotărârii constituie o garanție pentru părți în fața eventualului arbitrar, judecătoresc, precum și singurul mijloc prin care se dă posibilitatea de a se putea exercita controlul judiciar, circumscriindu-se astfel noțiunii de proces echitabil în condițiile prevăzute de art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, astfel hotărîrea este expusă neclar (art. 427 alin. (1) pct. 6) CPP);

- în situația în care instanța de apel se expune la general cu referire la acest fapt, se aduce atingere dreptului inculpatului V. Bînzari la un proces echitabil consfințit la art. 6 CEDO;

- la fel, recurentul menționează că atîta timp cît această hotărîre penală a unui stat străin nu a fost recunoscută de instanța națională a R. Molodva, ea nu este de natură să producă careva efecte juridice față de inculpatul V. Bînzari. Astfel a admis o eroare gravă de fapt care a afectat soluția instanței (art. 427 alin. (1) pct. 6) CPP);

- recurentul menționează că inculpatul V. Bînzari la momentul comiterii faptei

infracționale era prea tânăr, avea doar 20 de ani și nu avea experiența vieții și de aceea nu a putut să-și dea seama în măsura necesară de gravitatea infracțiunii pe care a săvârșit-o;

- inculpatul se căiește de cele comise, la locul de trai se caracterizează pozitiv, a restituit în totalitate paguba pricinuită părții-vătămate. Inculpatul este cel mai mare dintre cei trei copii, doi dintre care sunt minori, fiind în anumită măsură, cel care întreține familia. Detenția lui se va resimți foarte mult și asupra celorlalți copii minori.

5. La recursul ordinar declarat de către avocatul Chiriac Igor în numele inculpatului Bînzari Vadim, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹ Cod de procedură penală, a depus referință procurorul Ghervas Iurie, care a pledat pentru inadmisibilitatea recursului.

Procurorul în referința sa a menționat că instanța de apel, și-a argumentat suficient soluția în sensul pedepsei penale stabilite condamnatului, a ținut cont în deplină măsură de principiile generale de aplicare a pedepsei, precum și de criteriile generale de individualizare a pedepsei, de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia, iar în final stabilindu-i o pedeapsă echitabilă.

La fel, procurorul a menționat că instanța de apel, rejudecând cauza, referitor la categoria și mărimea pedepsei, a emis decizia în strictă conformitate cu prevederile art.6,7, 61, 75, 76, 77 Cod penal, conform cărora, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unor infracțiuni, i se aplică o pedeapsă echitabilă, în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, ținând cont de opinia procurorului expusă în referință, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care se constată că este vădit neîntemeiat.

În conformitate cu art. 422 Cod de procedură penală, recursul împotriva deciziilor pronunțate de instanțele de apel se declară în termen de 30 de zile de la data pronunțării deciziei.

În speță se constată, că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recurs ordinar în termen.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs ordinar examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate și argumentate de recurent.

Recurentul în textul recursului invocă prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului

pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, sau instanța de apel a admis o eroare gravă de fapt care a afectat soluția instanței sau au fost aplicate pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Verificînd legalitatea hotărîrii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal reține că temeiurile invocate de recurent nu s-au confirmat în urma cercetării materialelor cauzei, invocînd în acest context următoarele.

Colegiul penal raportînd temeiurile invocate de recurent în recurs cu textul deciziei instanței de apel consideră că în speța examinată de către instanța de apel n-au fost admise erorile de drept sub aspectele invocate de recurent, care ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate, deoarece argumentele expuse în recursul depus au constituit obiect de discuție în instanța de apel și asupra tuturor argumentelor și motivelor relevante invocate inclusiv în prezentul recurs instanța de apel s-a pronunțat clar în decizia atacată. În fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată, fără a fi identificate neclaritățile specificate de recurent, în legătură cu ce nu se constată prezența temeiului prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

Totodată, referitor la argumentele invocate de recurent precum că instanța de apel a admis o eroare de fapt, ce ar cădea sub incidența pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, prin faptul că la motivarea soluției instanța de apel a făcut referire la hotărîrea pronunțată într-un stat străin în privința inculpatului Bînzari Vadim, în acest sens recurentul mai invocînd că „*instanța de apel făcînd trimitere la personalitatea inculpatului V. Bînzari a menționat că după intentarea cauzei penale inculpatul a părăsit teritoriul RM și a comis o altă infracțiune după hotărele RM..., instanța de apel nici nu a indicat măcar ce faptă penală a comis inculpatul peste hotare, dacă această faptă este sau nu recunoscută de legea penală a R. Moldova ca infracțiune..., a fost încălcat art. 6 CEDO*”, Colegiul penal le consideră neîntemeiate și menționează în acest sens că a fost respectată practica CEDO, nefiind încălcat art. 6 CEDO și nu poate constitui o eroare gravă de fapt, deoarece instanța de apel corect s-a expus în decizia sa asupra acestui fapt, și anume instanța de apel a ținut cont de prevederile alin. (4) art.34 CP RM, care exclude starea de recidivă a lui Bînzari Vadim, deoarece din moment ce hotărîrea pronunțată în străinătate nu a fost recunoscută de instanța de judecată a RM. În acest sens, instanța de recurs ordinar menționează că deși hotărîrea pronunțată într-un stat străin în privința lui Bînzari Vadim nu produce efecte juridice pînă ce nu este recunoscută de către o instanță de judecată din RM, aceasta totuși are relevanță pentru caracterizarea personalității ultimului, fapt ce încă o dată justifică soluția adoptată de către instanța de apel în privința necesității executării reale a pedepsei sub formă de închisoare, cu excluderea aplicării art. 90 CP RM.

În continuare, Colegiul penal invocă că nici temeiul pentru recurs prevăzut în art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, nu s-a confirmat în cauză, întrucît instanța de apel i-a aplicat inculpatului Bînzari Vadim în baza art. 187 alin. (2) lit. b) și e) Cod

penal, cu aplicarea art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, pedeapsa echitabilă sub formă de 3 ani și 4 luni închisoare, fără amendă, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Deasemenea, Colegiul penal consideră că instanța de apel a efectuat o temeinică individualizare a pedepsei aplicate inculpatului Bînzari Vadim, atît sub aspectul naturii cît și al cuantumului acesteia, fiind respectate criteriile generale prevăzute în art. 75 Cod penal.

Invocînd doctrina penală și practica judiciară, Colegiul penal remarcă că prin criteriile de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele de care instanța de judecată este obligată să se conducă în procesul stabilirii pedepsei și la aplicarea ei persoanei vinovate de săvîrșirea infracțiunii. Individualizarea pedepsei constă din obligațiunea instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului, necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și pedepsei penale. Legea penală fixează cadrul legal în limitele căruia instanța de judecată efectuează operația de stabilire și aplicare a pedepsei infractorului. Astfel, instanța de judecată stabilește termenul sau mărimea pedepsei în limitele prevăzute de sancțiunea normei penale din Partea Specială a Codului penal, în baza căreia a fost calificată fapta ca infracțiune.

Astfel, Colegiul penal constată că, instanța de apel a efectuat o corectă individualizare a pedepsei stabilite sub formă de închisoare de 3 ani și 4 luni fără amendă, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, apelul declarat de procurorul Burlacu Dorin fiind corect admis, cu emiterea unei hotărîri noi.

În atare situație, Colegiul penal consideră că instanța de apel a acordat deplină eficiență prevederilor articolelor 7, 61, 75 Cod penal, aplicînd pedeapsa corect individualizată în raport cu prevederile legii penale, care reglementează pedeapsa, scopul acesteia și individualizarea ei.

La fel, conform ordinii stabilite pentru prima instanță, luînd în considerație prevederile articolelor 6, 7, 61, 75, 76 Cod penal, prima instanță corect a ajuns la concluzia de a aplica în privința inculpatului Bînzari Vadim pedeapsa, fără aplicarea prevederilor art. 90 alin. (1) Cod penal.

Instanța de apel corect nu a susținut poziția aleasă de prima instanță, deoarece reieșind din datele ce-l caracterizează, inculpatul nu poate fi corectat fără a executa real pedeapsa închisorii, cu atît mai mult, că acțiunile lui Bînzari Vadim în cazul dat se referă la categoria de infracțiuni periculoase pentru întreaga societate și nu este echitabil de a suspenda lui în cazul dat executarea pedepsei, deoarece suspendînd executarea pedepsei, nu va putea fi atins scopul de corectare a inculpatului Bînzari Vadim și nici scopul de prevenire în comiterea infracțiunilor atît din partea inculpatului cît și altor persoane.

După cum se stabilește din materialele cauzei și sentința primei instanțe, acțiunile lui Bînzari Vadim au fost calificate în baza art. 187 alin. (2) lit. b) și e) Cod penal, care potrivit art. 16 alin. (4) Cod penal se consideră drept infracțiune gravă. În această situație, instanța de apel a menționat la fel și categoria de pedeapsă prevăzută pentru infracțiunea dată și anume pedeapsa închisorii.

La fel, din materiale cauzei se stabilește, că inculpatul Bînzari Vadim cunoscînd că în privința sa există deja o sentință de condamnare (f. d. 213-215, vol. I), n-a mers pe calea corijării și a săvîrșit din nou o infracțiune cu intenție. În situația dată prima instanță neîntemeiat a ajuns la concluzia privind suspendarea condiționată a executării pedepsei sub formă de închisoare stabilite lui Bînzari Vadim, deoarece el evident se caracterizează negativ și nu mai poate fi corectat fără a executa real pedeapsa închisorii.

Nu în ultimul rînd, instanța de apel a menționat și faptul, că după intentarea cauzei penale, inculpatul Bînzari Vadim părăsește teritoriul RM și comite o altă infracțiune după hotarele RM. Astfel, instanța a ținut cont de prevederile alin. (4) art.34 CP RM, și nu a constatat starea de recidivă a lui Bînzari Vadim.

Ținînd cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului, se consideră oportun ca inculpatul să fie condamnat pe art. 187 alin. (2) lit. b), e) Cod penal prin numirea unei pedepse echitabile cu aplicarea prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani și 4 luni, fără amendă, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Reieșind din cele enunțate, instanța de recurs, conchide că temeiurile indicate de recurent nu sînt aplicabile din punct de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul rejudecării hotărîrii judecătorești și potrivit legii, se impune inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Chiriac Igor în numele inculpatului Bînzari Vadim, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 14 septembrie 2016, în cauza penală privindu-l pe **Bînzari Vadim Xxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **09 martie 2017**.

Președinte

Ursache Petru

Judecători

Timofti Vladimir

Alerguș Constantin